

[Askjær Jørgensen]

tror ikke, at fru Lis Møller rigtig mener det, som det blev sagt. Jeg tror faktisk, at fru Lis Møller mener, ligesom konservative repræsentanter tidligere har sagt, når disse problemstillinger er blevet diskuteret, at der er noget godt i det.

Hr. Henrik Toft modererede sig noget mere og havde en venlig indstilling til intentionen. Ja men alene det, at venstre vil være så fair, at man siger, man har en venlig indstilling til intentionen, fortæller, at venstre er enig i, at det er et fantastisk godt forslag.

Hr. Agerschou mente, at vi skulle være berusede af nostalgi. Det er muligt. Det var jo det, jeg sad og gættede på i aftes at SFs ordfører ville sige. Videre kommer ordføreren – som forskellige andre ordførere – ind på: hvad så med de mennesker, der har påtaget sig hjemmepleje, den dag den ophører? Hvilken situation står man så i, når man skal ud på arbejdsmarkedet igen? Ja, da står man i nøjagtig samme situation, som man gør, hvis man f.eks. er ansat på en arbejdsplads, der går konkurs. Hvad så? Det har lige været fremme i dagspressen, at en virksomhed, der fremstiller husholdningsmaskiner, lukker nu. Rent faktisk er det jo således, at det er svært at lave en verden, der er så sikker, at man kan være garanteret at have sin arbejdsplads. Dette at have et familiemedlem i familiepleje og på en eller anden måde have den økonomiske baggrund for familiens trivsel og familiens økonomiske situation, ja, det kan jo ændres. Således er det altså at være borger i dette samfund, og sådan er det at være borger i en masse andre samfund. Men det kan vel ikke være så meget værre, at det indtægtsgrundlag falder væk, end at så mange andre indtægtsgrundlag falder væk. Hvis det var sådan, at det, at man stod i en ny situation i sin tilværelse, på grund af at man havde mistet en arbejdsplads, var noget, dette folketing ikke kunne acceptere, ja, så er der altså en hel del love, man ikke kan vedtage. Så er der altså en hel del ting, man må tage fat på, for vi har vel aldrig haft det så kraftigt som i de senere år, at titusindvis af borgere, ikke blot på grund af en udvikling, som ingen af os kan forhindre, men også på grund af forkert lovgivning, har været udsat for, at det, man havde baseret sin tilværelse på, det, man troede kunne være ens situation faktisk til sine dages ende, det er af forskellige grun-

de forsvundet. De argumenter synes jeg egentlig ikke rigtig man kan bruge.

Fru Aase Olesen vil ikke deltage i overbudspolitik. Vi har ikke ment det som overbudspolitik. Det er ment som en medmenneskelighed over for vore ældre medborgere, men hvis fru Aase Olesen ikke vil være med til at prøve på at gøre det bedre for vore ældre medborgere, må vi jo undvære de radikales medvirken i dette arbejde. Det er der så ikke noget at gøre ved.

Jeg var faktisk imponeret over, at hr. Tinning godt kunne se, at der kunne være noget rigtigt i det. Hr. Tinning havde set på det, vi har peget på, vore ældre medborgeres menneskelige situation i vort samfund. At hr. Tinning så ikke kan lide vores bemærkninger – nå ja, jeg er helt klar over, at vi ikke har den samme sprogbrug og ikke formulerer os på samme måde i fremskridtspartiet og i VS. Det er slet ikke sikkert, at man opfatter os rigtigt, fordi man faktisk tænker på en helt anden måde, men jeg respekterer, at man har kunnet se de ting, som det først og fremmest drejer sig om. Det er et forsøg på at give vore ældre medborgere en mere menneskelig situation i vort samfund. Det er nemlig det vigtigste af det hele, og det kunne hr. Tinning trods alt se.

Jeg er glad for, at der er en række af ordførerne, der mener, at forslaget skal bearbejdes i udvalget, og at der er nogle ting, man skal se på og få belyst på alle leder og kanter. Jeg skal ikke, som jeg tidligere har gjort, sige: det her er noget, vi skal skrive betænkning om i eftermiddag. Det har jeg ikke forestillet mig, men jeg vil takke ordførerne, fordi man i vid udstrækning mener, det er noget, der skal bearbejdes, det er nogle tanker, der skal nærmere afprøves på alle leder og kanter. Det må vi betragte som noget positivt.

Fru Inge Krogh mente, det var helt forkert at tage den økonomiske problemstilling med ind i det. Det er jo rigtigt, men når vi skal lave et lovforslag, må vi forsøge at belyse de økonomiske konsekvenser eller i hvert fald prøve at give et bud på det. Ellers ville man måske have sagt: hvad tror I det kommer til at koste? Det var nærmest for at modvirke den situation, at vi i dag skulle stå model til, at nogle sagde: ja men aner I noget som helst om, om det her er negativt eller positivt i økonomisk henseende? Det er derfor, vi har